

ת"פ 44911/09/16 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 44911-09-16 מדינת ישראל נ' פלוני (עצור בפיקוח)

לפני: כבוד השופטת מיכל אגמון-גונן
מדינת ישראל
המאשימה:
ע"י ב"כ עו"ד יפעת שטיין
נגד
הנאשם (הורשע ונגזר דינו):
פלוני (אסיר בפיקוח)
ע"י ב"כ עו"ד מירי פרידמן

החלטה

זוהי בקשה חמישית לדחות את עונש המאסר בשל מצב רפואי, בקשה, שכמו חלק מקודמותיה הוגשה לאחר שחלף המועד בו היה על הנדון להתייצב בין כתלי הכלא. כדי להבהיר שלא מדובר בבקשות בתום לב, על אף מצבו הרפואי של הנדון, אפרט את הנסיבות.

הנדון הורשע בריבוי עבירות של קבלת שוחד, תיווך בשוחד, מרמה והפרת אמונים גניבה בידי עובד ציבור הלבנת הון ורישום כוזב במסמכי תאגיד. דינו נגזר, במסגרת הסדר טיעון (לאחר ניהול הוכחות חלקיות) ל-76 חודשי מאסר. העונש נגזר בהתחשב במצבו הרפואי של הנדון. על אף שעונשו נגזר ביום 20.11.19, הצדדים הסכימו כי מועד ריצוי העונש יהיה ביום 24.2.20, חודשיים מאוחר יותר, בין היתר בהתחשב במצבו הרפואי ופרוצדורה רפואית שהיה אמור לעבור.

ביום 13.2.20, שבוע לפני המועד שהיה קבוע לתחילת ריצוי עונש המאסר, הגיש הנדון בקשה לדחיית מועד ריצוי העונש בשלושה שבועות בשל פרוצדורה להוצאת אבנים מהכליות שנקבעה ליום 16.2.20. המאשימה בתגובתה לבקשה הבהירה כי מועד ריצוי העונש נקבע לתאריך מאוחר בשל אותה פרוצדורה אותה היה אמור הנדון לעבור קודם לתאריך שנקבע. המאשימה ביקשה מסמכים שיבהירו מתי נקבע מועד הניתוח, וכן את המשמעויות מבחינת דחיית עונש המאסר. ביום 17.2.20, קודם למועד המתוכנן, נמסרה הודעה לפיה הנדון עבר את אותה פרוצדורה, כאשר באת כוחו מציינת כי "מכתב אישפוז ישלח היום יותר מאוחר" וכי "מסמכים רפואיים יצורפו עד מחר". בהמשך צורפו מסמכים רפואיים. לאור המסמכים הרפואיים, המאשימה הסכימה, ביום 18.2.20 לדחיית מועד ריצוי העונש, אך ביקשה כי הנדון יהיה במעצר בית בבית אמו בפיקוח אלקטרוני כפי שסוכם, וכן ביקשה כי יבוטלו חלונות היציאה שהיו לנדון.

העניין נקבע לדיון לפני כב' השופט בני שגיא ליום 23.2.20. הנדון לא הופיע כיון, שלדברי ב"כ שהתייצבה לדיון, הנדון הופנה למיון באותו יום. בסיום הדיון קבע כב' השופט בני שגיא כי המועד לריצוי עונש המאסר יידחה ליום 17.3.20, כאשר קבע עוד כי יש ממש בטענות המדינה על התאווירות אך הוסיף כי אין מקום לשנות מהחלטתו באותו שלב. ביום

16.3.20 הגיש בקשה נוספת לדחיית מועד ריצוי העונש מטעמים רפואיים, והמועד נדחה ליום 26.3.20.

ביום 25.3.20, יום לפני המועד בו היה אמור הנדון להתייצב לריצוי עונש המאסר, הוגשה שוב בקשה לדחיית מועד ריצוי העונש בשל אשפוזו של הנדון. נטען כי הנדון מתעתד לעבור ניתוח דחוף ביום 26.3.20 וכי באת כוחו תעדכן את בית המשפט ואת המאשימה מיד כשיתחרר מבית החולים. על כן ביום 26.3.20, ולאור ההנחה כי הנדון בבית חולים מתאושש מניתוח, דחיית את המועד לריצוי עונש המאסר ליום 19.4.20, ללא קבלת תגובת המאשימה.

ביום 31.3.20 התברר למאשימה כי הנדון שוחרר כבר ביום 27.3.20 הגיע לביתו בשעה 14:36, לן בבית ואף יצא מהבית ביום 31.3.20 בשעה 10:21. על כן ביקשה המאשימה כי אורה לנדון להתייצב לריצוי העונש לא יאוחר מיום 1.4.20.

ב"כ המבקש הגישה באותו מועד בקשה נוספת לדחיית עונש המאסר (בטרם עיינה בתגובת המאשימה ובטרם קיבלה את החלטת בית המשפט). באותה בקשה ביקשה לדחות שוב את עונש המאסר כיון שבתעודת השחרור הומלץ על שבעה ימי מחלה. על פי הבקשה אושפז הנדון ארבע פעמים במהלך חודש מרץ ויש לאפשר לו להחלים, ולמצבו הרפואי להתייצב קודם לכניסה לכלא. עוד נאמר כי **"חוות דעת רפואית עדכנית תשלח היום בערב (המבקש לא יכל לצאת בימים האחרונים, והוא התאושש מניתוח)"** (סעיף 6 לבקשה). עוד נטען כי לאור העובדה ששהה בבית חולים והוא בקבוצת סיכון אין מקום לשלוח אותו למאסר: **"על מנת לא להעמיד אותו ואת הסובבים בסיכון רפואי חמור"**.

לאחר שקיבלה את בקשת המאשימה ואת החלטת בית המשפט, הגישה ב"כ הנדון, באותו מועד (31.3.20) תגובה לבקשת המדינה שלא לדחות את ריצוי העונש מעבר ליום 1.4.20. לדבריה שהה הנדון במיון ובכך העלה את הסיכון שלו להדבקות. אשר לעובדה כי שוחרר מאשפוז, חזר לביתו ואף יצא מהבית, טענה ב"כ כך:

"למבקש, על פי החלטת בית המשפט העליון, יש 8 שעות התאוררות ביום. למבקשת מפקחת אחת עיקרית, אימו בת למעלה משמונים, שאצלה הוא לן. אימו של המבקש אינה יוצאת מביתה ומשגיחה עליו 24/7. אימו של המבקש זקוקה מעת לעת, לצאת לקנות אוכל ותרופות והמבקש נלווה אליה, כי הוא מקפיד על התנאים. מדובר ביציאות הכרחיות."

טעון זה מוטב היה שלא להעלות על הכתב. אם בשל החשש לסיכון להדבקה לא מעוניין הנדון להכנס לכלא, וללא קשר לשאלה מדוע הוא מסכן את אימו בת השמונים (שכן יש לו מפקחים נוספים), מדוע הוא יוצא לסידורים ומסכן עוברים ושבים? בנוסף, במצב החירום התבקשו קשישים שלא לצאת מהבית ונערכו כל הסידורים המתאימים לספק להם מזון ותרופות. על כן לא ברור מדוע נדרשה אימו לצאת, ולא נטען דבר לעניין זה בבקשה. בנוסף, שעות ההתאוררות שניתנו לימים רגילים, אינן רלבנטיות במצב החירום, בו על פי הכללים הי על הנדון להשאר בביתו.

לאור זאת וכיון שבמכתב השחרור נאמר כי הנדון זקוק למנוחה (ימי מחלה), קבעתי כי הנדון יתייצב לריצוי עונשו ביום 5.4.20 בשעה 09:00, אלא אם תוגש תעודה רפואית ממנה עולה כי מצבו הרפואי מונע כניסה לכלא. ביום 2.4.20 נמסרה הודעה לפי עליה חומו של הנדון והוא הובהל שוב לבית החולים. לבקשה צורף אישור קבלה לחדר מיון. בית

המשפט התבקש לדחות את ריצוי העונש "עד שיובהר מצבו הרפואי של המבקש והמלצת רופאיו".

לאור העובדה שעל אף התחייבות להודיע על יציאה מאשפוז בפעם הקודמת בה אושפז הנדון, הדבר לא נעשה, קבעתי בהחלטתי מאותו מועד (2.4.20), כי מועד ריצוי העונש ידחה רק אם תהיה תעודה רפואית המתייחסת למצבו, וקובעת כי במצבו זה אינו יכול להיכנס לכלא. ביום 5.4.20, היום בו היה אמור המבקש להיכנס לכלא לריצוי עונשו, הוגשה בקשה נוספת לפיה הנדון עדיין מאושפז. עוד נאמר בבקשה כי: **"הח"מ תעדכן על מצבו הרפואי, ומועד שחרורו הצפוי (כרגע, לא ידוע)"**, וכי **"אסמכתאות רפואיות יישלחו בהמשך היום"**. בהחלטה מאותו מועד קבעתי כי כיון שהתעודה היחידה שהומצאה היא על אשפוז, כשלא ברור אם נדרש המשך אשפוז, ורק בכדי שהנדון לא יפר את פקודת המאסר, דחיתי את מועד ריצוי העונש ליום 6.4.20 בשעה 12:00 וקבעתי שוב כי ככל שלא תוגש תעודה רפואית קונקרטית המבהירה כי הנדון מנוע מלהיכנס לכלא בשל מצבו הרפואי, עליו להתייצב כאמור.

אתמול, 6.4.20, לאחר השעה שנקבעה לריצוי העונש, בשעה 16:00 הוגשה בקשה לפיה הנדון השתחרר לביתו בשעה 14:45, זאת על אף האמור במפורש בהחלטתי ובפקודת המאסר. לבקשה צורפו שתי תעודות. הראשונה, תעודת שחרור מבית החולים, מיום השחרור (אתמול) ממנה עולה כי אושפז בשל דלקת בלבלב וקיבל אנטיביוטיקה. על פי ההמלצות בתעודת השחרור על הנדון להיות במעקב רפואי, לקבל טיפול אנטיביוטי, וכן חופשת מחלה ל-14 ימים. ד"ר קידר, הרופא בבית החולים, מציין כי בעת השחרור מצבו הכללי טוב, ללא חום כאשר בדיקות הדם תקינות. לא הובהר מדוע לא יוכל לקבל טיפול אנטיביוטי במסגרת הכלא, ומדוע מצבו מחייב את דחיית עונש המאסר.

תעודה נוספת שהוגשה היא תעודה של רופאת המשפחה מיום 5.4.20 (עת הנדון היה מאושפז), ולפני תעוד השחרור מבית החולים, ולפיה הנדון **"ממשיך טיפול באשפוז"**. הרופאה, מסכמת את תיק המחלה של הנדון ומציינת כי מצבו הכללי טוב. למרות זאת, ועל אף שהמכתב נכתב כאשר הנדון היה מאושפז, הוסיפה הרופאה תחת הכותרת "הערות": **"לאור האמור, הנ"ל זקוק להמשך טיפול לפחות במשך כשבועיים. עקב מצבו ירוד כעת מומלץ לדחות כניסה למאסר לשבועיים לפחות"**.

לא ברור על איזה טיפול ממליצה רופאת המשפחה כאשר הנדון מאושפז, וברור כי המלצות מכתב השחרור, המאוחרות יותר, הן אלו עליהן יש לסמוך, שם לא צוין דבר בעניין המאסר, כנראה לא בכדי. זאת ועוד, גם רופאת המשפחה לא הבהירה מדוע לא יוכל להיכנס לכלא שם ישנה השגחה רפואית.

יובהר כי הנדון נמצא בהפרה של צו בית המשפט, כאשר הבקשות הוגשו בדיעבד.

כיון שהנדון העמיד את בית המשפט בפני עובדה וחזר לביתו, הוריתי באופן מיידי להחזיר את הפיקוח האלקטרוני, ולאור ניסיון העבר הוריתי על ביטול כל חלונות ההתאוווררות, בעיקר בכדי למנוע סיכון לאחרים.

אולם, לאור מצב החירום, הוריתי למאשימה ולשב"ס להודיע, האם במצבו הם עומדים על התייצבותו, או שמא הם מסכימים לדחייה במועד ריצוי העונש, תוך פיקוח אלקטרוני ללא חלונות התאוווררות.

המדינה התנגדה לבקשה לדחית מועד ריצוי העונש, והביאה גם את עמדת שירות בתי הסוהר לפיה ניתן לקלוט את הנדון, וכי יוכל לקבל את הטיפול הרפואי עליו הורה ד"ר קידר במכתב השחרור בתוך כתלי הכלא. המדינה עומדת גם היא על כך כי אין בתעודת השחרור מבית החולים דבר המונע את אשפוזו, וכי זו התעודה הרפואית המעודכנת בעניינו. עמדת שירות בתי הסוהר היא כי אין מניעה לקלוט את הנדון כאסור, והוא יזכה לכל טיפול רפואי שיזדקק לו.

על כן יתייבב הנדון עוד היום, 7.4.20 לריצוי עונש המאסר בכלא ניצן.

המזכירות תודיע בדחיפות לב"כ הנדון, לנדון, למאשימה ולשב"ס.

ניתנה היום, י"ג ניסן תש"פ, 07 אפריל 2020, בשעה 14:50,
בהעדר הצדדים.